

JUUNI

Jaak Jõerüüt. "Kõik luuletused". lk 308	3
Jaak Jõerüüt. "Kõik luuletused". lk 203	4

Üks

peaks OTSI kokku tõmbama. kuid kuhu?
mis otsi? riimid kaovad käest ja rütmid lagunevad
nagu kevadine METSATEE. kui ta
läbipääsematuks muutub. ÜKS
mitte-arusaadav TUNNE keerleb sisemuses,
ei, see ei mahu riimidesse.
hea, kui seegi roietegi allagi mahub.

viimastel aegadel tundub.
tundub, et jumalaolendeid ja nende kaaslasi
lendab taevate tuultes rohkem kui avrem.
neid ilmub silmade ETTE, kui sulgeda.
sulgeda. sulgeda.

LAUGUDE taha nad ilmuvad. sinna
mahub palju. sinnagi. maailm olevat minu sees,
isegi universum, aga kus? sileda silmamuna
ja suletud laugude vahel igatahes on ÜKS.
universum. ma näen seda.

*

minu esimesed luuletused sündisid siis kui vihma sadas
seisin keset tänavat nagu sammas, millestki tabatud,
kivinenud nagu loti naine
soojas augustivihmas vallutatud maal
mis oli sel hetkel nii ilus nii ilus ja üldse mitte vallutatud
vaid ebamaine ja kaunis männid lõhnasid vihm oli soe
loigud liivas mina olin väike ja tundmatu
mul oli hea eriti hea olla
läksin joonelt koju laua taha ja teadsin esimest korda,
et need on luuletused, mida ma kirjutama hakkan

need olid viletsad luuletused see oli määratud paber
see oli õnn mis ei kordu
see oli nagu oleks jumala lähedal

ja täna on veelkord see tunne. Miks?